HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

4 februarie 2016 *

„Ajutoare de stat — Legislație fiscală germană privind reportarea pierderilor în anii fiscali următori (Sanierungsklausel) — Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă — Acțiune în anulare — Afectare individuală — Admisibilitate — Noțiunea de ajutor de stat — Caracter selectiv — Natura și economia regimului fiscal — Resurse publice — Obligația de motivare — Încredere legitimă”

În cauza T-620/11,

GFKL Financial Services AG, cu sediul în Essen (Germania), reprezentată inițial de M. Schweda, de S. Schultes-Schnitzlein, de J. Eggers și de M. Knebelsberger, ulterior de M. Schweda, de J. Eggers, de M. Knebelsberger și de F. Loose, avocați,

reclamantă,

susținută de

Republica Federală Germania, reprezentată de T. Henze și de K. Petersen, în calitate de agenți,

intervenientă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de T. Maxian Rusche, de M. Adam și de R. Lyal, ulterior de T. Maxian Rusche, de R. Lyal și de M. Noll-Ehlers, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2011/527/UE a Comisiei din 26 ianuarie 2011 privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schemă privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit, „KStG, Sanierungsklausel”) (JO L 235, p. 26),

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii G. Berardis, președinte, O. Czúcz și A. Popescu (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 iulie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

Cadrul juridic național

Regula reportării pierderilor

1 În Germania, în temeiul articolului 10d alineatul 2 din Legea privind impozitul pe venit (Einkommensteuergesetz), există posibilitatea ca pierderile înregistrate într-un an fiscal să fie reportate în anii fiscali următori, ceea ce înseamnă că pierderile în discuție pot fi deduse din veniturile impozabile din anii următori (în continuare, „regula reportării pierderilor”).

2 În temeiul articolului 8 alineatul 1 din Legea privind impozitul pe profit (Körperschaftsteuergesetz, denumită în continuare „KStG”), regula reportării pierderilor se aplică și întreprinderilor supuse impozitului pe profit.

Regula nevalorificării pierderilor

3 Posibilitatea reportării pierderilor a condus la achiziționarea, în vederea unei economii de impozit, a unor „societăți fictive”, cu alte cuvinte, întreprinderi care își încetaseră de un anumit timp orice activitate comercială, însă care dispuneau în continuare de reportări ale unor pierderi (operațiuni cunoscute sub numele „Mantelkauf”).

4 În anul 1997, pentru a împiedica achiziționarea de „societăți fictive”, legiuitorul german a introdus articolul 8 alineatul 4 din KStG (denumit în continuare „fosta regulă a nevalorificării pierderilor”). Această dispoziție a limitat reportarea pierderilor la întreprinderile identice din punct de vedere juridic și economic cu întreprinderile care au înregistrat pierderi. Potrivit acestei dispoziții, societățile nu erau considerate identice din moment ce se transfera mai mult de jumătate din acțiunile unei societăți de capital, iar societatea de capital își continua sau își relua activitatea comercială prin intermediul unor active în cea mai mare parte noi.

5 Fosta regulă a nevalorificării pierderilor prevedea însă o excepție, menționată la articolul 8 alineatul 4 a treia teză din KStG, potrivit căreia identitatea economică exista, astfel încât nu se aplica nevalorificarea pierderilor în cazul unei „restructurări” a societății care făcea obiectul achiziționării. Această situație apărea în două cazuri: pe de o parte, atunci când aportul de active noi era destinat exclusiv restructurării întreprinderii aflate la originea deducerii reziduale a pierderilor, iar entitatea continua activitățile acestei întreprinderi în următorii cinci ani la o scară comparabilă cu cea a perspectivei de ansamblu a situației sale economice și, pe de altă parte, atunci când cumpărătorul, în loc să contribuie cu active noi, compensa pierderile suportate de întreprinderea care a înregistrat pierderi.

6 În anul 2008, Legea privind reformarea regimului de impozitare a întreprinderilor (Unternehmensteuerreformgesetz) a abrogat fosta regulă a nevalorificării pierderilor și a introdus în KStG un nou articol 8c alineatul 1 (denumit în continuare „regula nevalorificării pierderilor”). Această dispoziție limitează posibilitatea reportării pierderilor în cazul achiziționării a 25 % sau mai mult din părțile sociale ale unor societăți (în continuare, „achiziție prejudiciabilă de titluri de participare”). Mai precis, noua dispoziție prevede că, în primul rând, în cazul unui transfer de 25-50 % din capitalul subscris, din drepturile care decurg din calitatea de asociat, din drepturile de participare sau din drepturile de vot în cadrul unei societăți în intervalul de cinci ani care urmează transferului, pierderile neutilizate își pierd valoarea proporțional cu modificarea efectuată, exprimată procentual, și că, în al doilea rând, pierderile neutilizate nu mai sunt deductibile dacă peste 50 % din capitalul subscris, din drepturile care decurg din calitatea de asociat, din drepturile de participare sau din drepturile de vot în cadrul unei societăți sunt transferate unui cumpărător.

7 Inițial, noua regulă a nevalorificării pierderilor nu a prevăzut nicio excepție. Cu toate acestea, autoritățile fiscale aveau posibilitatea, într-o situație de achiziție prejudiciabilă de titluri de participare care viza restructurarea unor întreprinderi aflate în dificultate, să acorde scutiri de impozit pentru motive de echitate, în temeiul Decretului privind restructurarea din 27 martie 2003 al Ministerului Finanțelor german (denumit în continuare „decretul privind restructurarea”).

Clauza de restructurare

8 În luna septembrie 2007, guvernul german a prezentat în Bundestag (camera inferioară a parlamentului federal) un proiect de lege, cunoscută sub numele „legea MoRaKG”, referitoare la condițiile generale ce reglementează investițiile de capital, care prevedea, printre altele, o derogare de la regula nevalorificării pierderilor.

9 Ca urmare a notificării proiectului de lege în discuție în temeiul articolului 108 alineatul (3) TFUE, Comisia Europeană a interzis derogarea avută în vedere, calificând ajutorul de stat ca fiind incompatibil cu piața internă, prin Decizia 2010/13/CE din 30 septembrie 2009 cu privire la schema de ajutor C 2/09 (ex N 221/08 și N 413/08) pe care Germania intenționează să o acorde pentru modernizarea condițiilor generale pentru investițiile de capital (JO 2010, L 6, p. 32, denumită în continuare „decizia privind legea MoRaKG”).

10 În luna iunie 2009, Legea privind scutirile de la plata contribuțiilor cetățenilor la asigurarea de sănătate (Bürgerentlastungsgesetz Krankenversicherung) a introdus în KStG articolul 8c alineatul 1a (în continuare, „clauza de restructurare” sau „măsura în litigiu”), potrivit căruia reportarea pierderilor este posibilă în continuare dacă achiziționarea unei întreprinderi aflate în dificultate se realizează în scopuri de restructurare. În temeiul acestei clauze, o entitate poate recurge la reportarea pierderilor și în cazul unei achiziții prejudiciabile de titluri de participare, în următoarele condiții:

a) achiziția de părți sociale se realizează în scopul restructurării societății;

b) la momentul achiziției, întreprinderea este în insolvență sau acumulează datorii excesive ori se află sub amenințarea insolvenței sau a unor datorii excesive;

c) structurile esențiale ale întreprinderii sunt menținute, ceea ce presupune:

— că entitatea a încheiat un contract între conducere și angajați cuprinzând o reglementare privind locurile de muncă

— sau că 80 % dintre locurile de muncă (în raport cu costul salarial mediu anual) sunt menținute în primii cinci ani de la achiziția de părți sociale

— sau că, în primele 12 luni, are loc un aport de active semnificative sau se anulează obligațiile care prezintă încă valoare; aportul de active semnificative implică o situație în care noile active reprezintă cel puțin 25 % din patrimoniul precedentului an comercial; performanța societății de capital în cadrul unei perioade de trei ani de la aportul de active noi diminuează valoarea activelor constituite ca aport;

d) în termen de cinci ani de la achiziția de active nu se schimbă sectorul de activitate;

e) la momentul achiziției de active, activitatea întreprinderii nu era sistată.

11 Clauza de restructurare a intrat în vigoare la 10 iulie 2009, cu efect retroactiv de la 1 ianuarie 2008, cu alte cuvinte, la aceeași dată de intrare în vigoare a regulii nevalorificării pierderilor.

Clauza privind rezervele latente și clauza privind grupurile de întreprinderi

12 În luna decembrie 2009, Legea privind accelerarea creșterii economice (Wachstumsbeschleunigungsgesetz) a introdus, începând cu 1 ianuarie 2010, două noi excepții de la regula nevalorificării pierderilor, și anume, pe de o parte, articolul 8c alineatul 1 a cincea teză din KKStG (în continuare, „clauza privind grupurile de întreprinderi”) și, pe de altă parte, articolul 8c alineatul 1 a șasea teză din KStG (în continuare, „clauza privind rezervele latente”).

13 Clauza privind grupurile de întreprinderi prevede că pierderile continuă să fie reportate în cazul tuturor restructurărilor realizate exclusiv într-un grup de întreprinderi la conducerea căruia se află o singură persoană sau o singură societate care deține toate acțiunile.

14 Clauza privind rezervele latente prevede că pierderile continuă să fie reportate în măsura în care, cu ocazia unei achiziții prejudiciabile de titluri de participare, aceste pierderi corespund unor rezerve latente ale capitalului de funcționare al societății, prin „rezerve latente” înțelegându-se valoarea constituită din diferența dintre capitalul propriu, astfel cum rezultă, în ansamblu, din calculul fiscal al beneficiilor, pe de o parte, și valoarea acțiunilor societății care corespunde acestui capital propriu, pe de altă parte.

Situația de fapt

15 Reclamanta, GFKL Financial Services AG, este o societate de servicii financiare care în anul 2009 se afla în situația unui risc de insolvență și necesita restructurarea.

16 La 14 decembrie 2009, un investitor a achiziționat aproape 80 % din acțiunile reclamantei, iar la 4 decembrie 2010, noul acționar majoritar a efectuat o infuzie de peste 50 de milioane de euro prin intermediul unei majorări de capital, ceea ce a permis evitarea stării de insolvență.

17 La data cesiunii acțiunilor, reclamanta îndeplinea condițiile care îi permiteau să beneficieze de clauza de restructurare, astfel cum reiese din informarea obligatorie emisă de Finanzamt Essen-NordOst (Administrația fiscală Essen-NordOst) din 3 septembrie 2009 (denumită în continuare „informarea obligatorie”).

18 În urma deciziei Comisiei de a deschide procedura oficială de investigare (a se vedea punctul 21 de mai jos), prin scrisoarea din 30 aprilie 2010, Ministerul Finanțelor german a dat dispoziții ca administrația fiscală să nu mai aplice clauza de restructurare.

19 În consecință, administrația fiscală a anulat informarea obligatorie și a adresat reclamantei o decizie de impunere pentru impozitul pe profit aferent exercițiului fiscal al anului 2009, care nu mai lua în considerare aplicarea clauzei de restructurare.

20 La 22 iulie 2011, Republica Federală Germania a comunicat Comisiei, în conformitate cu dispozițiile deciziei atacate (a se vedea punctul 31 de mai jos), lista întreprinderilor care au beneficiat de măsura în litigiu. Numele reclamantei figurează în această listă printre întreprinderile în cazul cărora au fost anulate informările obligatorii privind aplicarea clauzei de restructurare.

Procedura administrativă

21 Prin scrisorile din 5 august 2009 și din 30 septembrie 2009, Comisia a solicitat Republicii Federale Germania informații cu privire la articolul 8c din KStG. Autoritățile germane au răspuns la această solicitare prin scrisorile din 20 august 2009 și din 5 noiembrie 2009. Prin Decizia din 24 februarie 2010 (JO C 90, p. 8, denumită în continuare „decizia de deschidere"), Comisia a inițiat procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE privind ajutorul de stat C 7/10 (ex NN 5/10).

22 În urma publicării deciziei de deschidere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, la 8 aprilie 2010, părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile. Autoritățile germane au răspuns la această invitație prin scrisoarea din 9 aprilie 2010.

23 La 9 aprilie 2010 și la 3 iunie 2010 s-au desfășurat două reuniuni între serviciile Comisiei și reprezentanții Republicii Federale Germania. Aceasta din urmă a transmis informații suplimentare la 2 iulie 2010. Comisia nu a primit observații de la terții interesați.

Decizia atacată

24 La 26 ianuarie 2011, Comisia a adoptat Decizia 2011/527/UE privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schemă privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit, „KStG, Sanierungsklausel") (JO L 235, p. 26, denumită în continuare „decizia atacată").

25 În primul rând, Comisia a calificat clauza de restructurare drept ajutor de stat.

26 *Primo*, Comisia a arătat că posibilitatea acordată de guvernul german anumitor întreprinderi de a-și reduce sarcina fiscală prin reportarea pierderilor determina o pierdere de venituri la bugetul de stat și, așadar era acordată din resurse de stat. Comisia a adăugat că ajutorul era acordat în temeiul unei legi și că, prin urmare, era imputabil statului.

27 *Secundo*, Comisia a considerat că clauza de restructurare instituia o excepție de la regula generală care prevede nevalorificarea pierderilor ce nu au fost utilizate de societăți al căror acționariat fusese modificat. Prin urmare, clauza menționată era susceptibilă să confere un avantaj selectiv întreprinderilor care îndeplineau condițiile pentru a beneficia de aceasta, avantaj care nu era justificat de natura sau de economia generală a regimului de impozitare. Astfel, în opinia Comisiei, clauza de restructurare urmărea combaterea problemelor cauzate de criza economică și financiară, ceea ce constituia un obiectiv exterior regimului de impozitare.

28 *Tertio*, Comisia a constatat că clauza de restructurare se aplica în toate sectoarele economiei germane și că acestea erau reprezentate aproape în totalitate pe piețe concurențiale și în care aveau loc schimburi comerciale între statele membre. În consecință, măsura putea fi susceptibilă să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre sau să denatureze concurența ori să amenințe să denatureze concurența. Mai mult, întrucât toate întreprinderile potențial beneficiare erau întreprinderi aflate în dificultate, în sensul Liniilor directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO 2004, C 244, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 187), niciuna dintre acestea nu era vizată în sensul Regulamentului (CE) nr. 1998/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 [CE] referitor la ajutoarele *de minimis* (JO L 379, p. 5, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 96).

29 În al doilea rând, Comisia a analizat dacă măsura putea fi considerată compatibilă cu piața internă și a concluzionat că ajutoarele pentru anumiți beneficiari puteau fi autorizate sub forma unui cuantum limitat al ajutorului, compatibil cu piața internă, în măsura în care îndeplineau toate condițiile prevăzute de o schemă de ajutoare germană pe care Comisia o aprobase în sensul Cadrului comunitar

temporar pentru măsurile de ajutor de stat de sprijinire a accesului la finanțare în contextul actualei crize financiare și economice (JO 2009, C 83, p. 1). În schimb, Comisia a exclus compatibilitatea clauzei de restructurare cu piața internă în temeiul Liniilor directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate, al Liniilor directoare privind ajutoarele de stat regionale pentru perioada 2007-2013 (JO 2006, C 54, p. 13, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 231) și al Orientărilor comunitare privind ajutorul de stat pentru protecția mediului (JO 2008, C 82, p. 1), precum și în raport cu articolul 107 alineatul (3) TFUE.

30 În al treilea rând, Comisia a dispus ca Republica Federală Germania să întreprindă toate măsurile necesare pentru a recupera de la beneficiari ajutorul acordat ilegal. În plus, Republica Federală Germania trebuia să întocmească o listă cu întreprinderile care au beneficiat de ajutor începând cu 1 ianuarie 2008. Comisia a precizat de asemenea că data scadenței anuale a impozitului pe profit constituia data pertinentă la care ajutorul respectiv a fost pus la dispoziția beneficiarului și că valoarea ajutorului care urma să fie recuperat trebuia calculată în funcție de declarațiile de impunere ale întreprinderilor în cauză. Potrivit Comisiei, valoarea ajutorului corespundea diferenței dintre cuantumul impozitului care ar fi trebuit să fie plătit în cazul neaplicării clauzei de restructurare și impozitul plătit efectiv după aplicarea acestei clauze.

31 Partea dispozitivă a deciziei atacate are următorul cuprins:

„Articolul 1

Ajutorul acordat în Germania în temeiul articolului 8c alineatul (1a) din [KStG], cu încălcarea articolului 108 alineatul (3) TFUE, este incompatibil cu piața comună.

Articolul 2

Ajutoarele individuale acordate în temeiul reglementării menționate la articolul 1 sunt compatibile cu piața comună în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (b) din TFUE, conform interpretării din cadrul comunitar temporar, în măsura în care valoarea ajutorului nu depășește 500 000 [de euro], beneficiarul nu avea la 1 iulie 2008 statut de întreprindere în dificultate și dacă sunt îndeplinite toate celelalte condiții în sensul punctului 4.2.2 din cadrul comunitar temporar și din decizia de aprobare a reglementării privind ajutorul de stat aplicabile în Germania.

Articolul 3

Ajutoarele individuale acordate în temeiul reglementării menționate la articolul 1, care îndeplinesc la momentul acordării condițiile unei reglementări privind ajutorul de stat aprobate de Comisie în baza unui temei juridic diferit de Regulamentul [(CE) nr. 800/2008 al Comisiei din 6 august 2008 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața comună în aplicarea articolelor 87 [CE] și 88 [CE] (Regulament general de exceptare pe categorii de ajutoare) (JO L 214, p. 3)], de Orientările privind ajutoarele de stat regionale sau de Liniile directoare privind ajutoarele de stat pentru cercetare, dezvoltare și inovare [(JO 2006, C 323, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 9)] și care nu exclude întreprinderea în dificultate ca beneficiar potențial de ajutor, sunt compatibile cu piața comună până la limita maximă aplicabilă pentru această formă de ajutor.

Articolul 4

(1) Germania abrogă reglementarea privind ajutorul de stat menționată la articolul 1.

(2) Germania recuperează de la beneficiari ajutoarele incompatibile, acordate în temeiul reglementării menționate în articolul 1.

[…]

Articolul 6

(1) Germania pune la dispoziția Comisiei în termen de două luni de la comunicarea prezentei decizii următoarele informații:

(a) lista beneficiarilor care au încasat ajutoare în temeiul reglementării menționate la articolul 1, precum și valoarea totală a ajutoarelor încasate de fiecare dintre aceștia în temeiul reglementării respective;

[…]”

Procedura și concluziile părților

32 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 decembrie 2011, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

33 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 16 martie 2012, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991. Reclamanta a depus observațiile cu privire la această excepție la 2 mai 2012.

34 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 29 februarie 2012, Republica Federală Germania a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor reclamantei. Prin Ordonanța din 2 mai 2012, președintele Camerei a opta a Tribunalului a admis această intervenție. Republica Federală Germania a depus memoriul în intervenție, limitat la admisibilitate, iar celelalte părți au depus observațiile cu privire la acest memoriu în termenele acordate.

35 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a noua, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

36 Prin Ordonanța Tribunalului (Camera a noua) din 17 iulie 2014, excepția de inadmisibilitate a fost unită cu fondul, în conformitate cu articolul 114 alineatul (4) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991.

37 La 2 septembrie 2014, Comisia a depus memoriul în apărare. Reclamanta a depus replica la 27 octombrie 2014, iar Comisia a depus duplica la 16 ianuarie 2015.

38 La 27 octombrie 2014, Republica Federală Germania a depus memoriul în intervenție, iar celelalte părți au depus observațiile cu privire la acest memoriu în termenele acordate.

39 La 19 mai 2015, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, Tribunalul (Camera a noua) a adresat părților întrebări scrise, la care au răspuns în termenele acordate.

40 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 9 iulie 2015.

41 Reclamanta, susținută de Republica Federală Germania, solicită Tribunalului:

— respingerea excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie;

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

42 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă și, cu titlu subsidiar, ca nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

43 În susținerea excepției de inadmisibilitate, Comisia arată că prezenta acțiune este inadmisibilă deoarece reclamanta nu a demonstrat nici că au fost îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, nici că a avut un interes de a exercita acțiunea.

Cu privire la calitatea procesuală activă, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE

44 În primul rând, Comisia contestă calitatea procesuală activă a reclamantei, întrucât aceasta nu ar fi vizată individual de decizia atacată.

45 Comisia arată că reclamanta nu este un beneficiar efectiv al ajutoarelor individuale acordate în temeiul clauzei de restructurare și în privința cărora a dispus recuperarea. Astfel, datoria fiscală ar fi stabilită în mod obligatoriu din punct de vedere juridic doar prin intermediul unei decizii de impunere, în conformitate cu articolul 155 alineatul 1 din Codul fiscal german.

46 În speță, realizarea doar a unei modificări a acționariatului, și anume operațiunea care ar determina aplicarea clauzei de restructurare, nu a presupus acordarea obligatorie, din punct de vedere juridic, a ajutorului, astfel încât, la momentul achiziționării titlurilor de participare, nu s-a stabilit încă dacă și când reclamanta va înregistra din nou profit pentru ca reportarea pierderilor să determine efectiv reducerea sarcinii fiscale. Reclamanta nu își poate întemeia afectarea individuală nici pe informarea obligatorie. Această informare obligatorie nu ar acorda, în sine, un drept la un avantaj fiscal și și-ar fi pierdut efectul obligatoriu înainte de emiterea unei decizii de impunere care ar fi luat în considerare clauza de restructurare.

47 În aceste împrejurări, decizia atacată nu ar dispune rambursarea unui ajutor acordat deja reclamantei, ci ar lăsa administrației naționale sarcina de a deduce efectele, prin intermediul unor decizii de impunere, rezultate din incompatibilitatea schemei de ajutor cu piața internă.

48 În al doilea rând, Comisia subliniază că acțiunea nu este admisibilă nici în temeiul celei de a treia ipoteze vizate la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, întrucât decizia atacată cuprinde măsuri de executare, respectiv emiterea unei decizii de impunere.

49 Reclamanta, susținută de Republica Federală Germania, arată că acțiunea este admisibilă.

50 Potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, „[o]rice persoană fizică sau juridică poate formula […] o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este sau care o privesc direct și individual, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare”.

51 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că reclamanta nu este destinatara deciziei atacate, care are drept unic destinatar Republica Federală Germania.

52 Trebuie să se arate, de asemenea, că, întrucât, prin articolul 4 din decizia atacată, Republica Federală Germania este obligată să anuleze și să recupereze de la beneficiari ajutorul vizat la articolul 1 din decizia menționată, reclamanta trebuie considerată ca fiind direct vizată de această decizie. Astfel, în speță sunt îndeplinite cele două criterii ale afectării directe rezultate din jurisprudență, și anume, în primul rând, faptul ca actul în discuție să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a reclamantei și, în al doilea rând, faptul ca acest act să nu îngăduie nicio putere de apreciere destinatarilor însărcinați cu punerea sa în aplicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 2009, Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, Rep., EU:C:2009:556, punctul 48 și jurisprudența citată). În definitiv, Comisia nu formulează nicio obiecțiune în această privință.

53 Odată demonstrată afectarea directă a reclamantei, trebuie să se verifice dacă reclamanta este în egală măsură vizată individual de decizia atacată, fără a fi necesar, în caz afirmativ, să se verifice dacă decizia atacată constituie un act normativ care nu presupune măsuri de executare.

54 Potrivit unei jurisprudențe constante, alte subiecte decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că aceasta le privește în mod individual decât dacă această decizie le afectează în considerarea anumitor calități care le sunt specifice sau a unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și, ca urmare a acestui fapt, le individualizează într-un mod analog celui al destinatarului (Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., EU:C:1963:17, p. 223, Hotărârea din 9 iunie 2011, Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, C-71/09 P, C-73/09 P și C-76/09 P, Rep., EU:C:2011:368, punctul 52, și Hotărârea din 19 decembrie 2013, Telefónica/Comisia, C-274/12 P, Rep., EU:C:2013:852, punctul 46).

55 Prin urmare, o întreprindere nu poate, în principiu, să introducă o acțiune în anularea unei decizii a Comisiei care interzice o schemă de ajutoare sectorială dacă nu este vizată de această decizie decât în temeiul apartenenței sale la sectorul în cauză și al calității sale de potențial beneficiar al schemei respective. Astfel, o asemenea decizie se prezintă, față de această întreprindere, ca o măsură cu aplicabilitate generală care se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice în privința unei categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (a se vedea Hotărârea din 29 aprilie 2004, Italia/Comisia, C-298/00 P, Rec., EU:C:2004:240, punctul 37 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 11 iunie 2009, Acegas/Comisia, T-309/02, Rep., EU:T:2009:192, punctul 47 și jurisprudența citată). În această privință, posibilitatea de a determina, cu o precizie mai mare sau mai mică, numărul sau chiar identitatea subiectelor cărora li se aplică o măsură nu presupune în niciun caz că aceste subiecte trebuie considerate ca fiind vizate în mod individual de această măsură, atât timp cât această aplicare se realizează pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite în actul în cauză (Hotărârea Telefónica/Comisia, punctul 54 de mai sus, EU:C:2013:852, punctul 47).

56 În schimb, atunci când o decizie afectează un grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul în care acest act a fost adoptat în funcție de criterii specifice membrilor acestui grup, aceste persoane pot fi vizate individual de actul respectiv, în măsura în care acestea fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici (Hotărârea din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, Rec., EU:C:1985:18, punctul 31, Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., EU:C:2006:416, punctul 60, și Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 52 de mai sus, EU:C:2009:556, punctele 54-57).

57 În lumina acestei jurisprudențe trebuie să se verifice dacă, având în vedere situația sa de fapt și de drept, reclamanta trebuie considerată ca fiind vizată individual de decizia atacată.

58 Cu titlu introductiv, contrar argumentelor reclamantei, trebuie să se excludă ipoteza că această calitate de persoană „interesată”, în sensul articolului 108 alineatul (2) TFUE, poate să acorde reclamantei beneficiul unui statut specific, de natură să caracterizeze afectarea sa individuală, cu atât mai mult cu cât ea nu a exercitat drepturile procedurale care decurg din această calitate, în special dreptul de a

prezenta observații în cadrul procedurii oficiale de investigare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., EU:C:2005:761, punctul 37).

59 În ceea ce privește afectarea individuală, în sensul Hotărârii Plaumann/Comisia, punctul 54 de mai sus (EU:C:1963:17), trebuie să se arate că situația de fapt și de drept în care se află reclamanta este caracterizată de elementele menționate mai jos.

60 În primul rând, la momentul încheierii exercițiului fiscal al anului 2009 și, așadar, înainte de deschiderea procedurii inițiate de Comisie, reclamanta dispunea de dreptul de a reporta pierderile în temeiul reglementării germane, ca urmare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de clauza de restructurare. În plus, reclamanta înregistrase în contabilitate reportările pierderilor existente la 31 decembrie 2009 cu titlu de impozite active amânate.

61 În al doilea rând, în cursul anului 2009, reclamanta a realizat profit impozabil din care ar fi dedus pierderile reportate în temeiul clauzei de restructurare.

62 Aceste împrejurări au fost atestate de administrația fiscală germană prin intermediul informării obligatorii, care a luat în considerare pierderile reportate în temeiul clauzei de restructurare (a se vedea punctul 17 de mai sus). În plus, faptul că a primit informarea obligatorie a presupus ulterior înscrierea reclamantei pe lista comunicată Comisiei de autoritățile germane, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (b) din decizia atacată.

63 Prin urmare, în temeiul reglementării germane, era cert că, la momentul închiderii exercițiului fiscal al anului 2009, reclamanta a realizat o economie de impozit, pe care de altfel era în măsură să îl cuantifice cu precizie. Astfel, întrucât autoritățile germane nu dispun de nicio marjă de apreciere în privința aplicării măsurii în litigiu, realizarea acestei economii de impozit, pe calea plății unui impozit redus, nu era decât o chestiune de timp, potrivit normelor de aplicare a regimului de impozitare. Așadar, reclamanta dispunea de un drept dobândit, atestat de autoritățile germane înainte de adoptarea deciziei de deschidere, iar ulterior a deciziei atacate, privind aplicarea acestei economii de impozit care, în lipsa acestor decizii, s-ar fi concretizat prin emiterea unei decizii de impunere prin care erau autorizate reportarea pierderilor și înregistrarea în consecință a acesteia în bilanț. Din această cauză, reclamanta a putut fi identificată în mod facil de autoritățile germane și de Comisie.

64 În consecință, reclamanta nu poate fi considerată doar o întreprindere vizată de decizia atacată din cauza apartenenței sale la sectorul în discuție și din cauza calității sale de potențial beneficiar, ci, dimpotrivă, trebuie să fie considerată că face parte dintr-un cerc închis de operatori economici care au fost identificați sau cel puțin au putut fi identificați în mod facil la momentul adoptării deciziei atacate, în sensul Hotărârii Plaumann/Comisia, punctul 54 de mai sus (EU:C:1963:17) (a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, punctul 56 de mai sus, EU:C:2006:416, punctul 63, Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 52 de mai sus, EU:C:2009:556, punctul 57, Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, punctul 54 de mai sus, EU:C:2011:368, punctul 56, și Hotărârile din 27 februarie 2014, Stichting Woonpunt și alții/Comisia, C-132/12 P, Rep., EU:C:2014:100, punctele 59-61, și Stichting Woonlinie și alții/Comisia, C-133/12 P, Rep., EU:C:2014:105, punctele 46-48).

65 Această concluzie nu este repusă în discuție de faptul că, în urma deciziei de deschidere, iar ulterior a deciziei atacate, autoritățile germane au adoptat măsuri prin care s-a urmărit neaplicarea clauzei de restructurare, printre care în special anularea informării obligatorii și emiterea unei decizii de impunere pentru impozitul pe profit aferent exercițiului fiscal al anului 2009, care nu mai ținea seama de pierderile reportate în temeiul cauzei de restructurare (a se vedea punctul 19 de mai sus).

66 Astfel, autoritățile germane au decis să suspende aplicarea clauzei de restructurare, fără însă a recurge la abrogarea acesteia, și să emită o decizie de impunere fără a aplica această clauză, tocmai în scopul de a se conforma deciziei de deschidere și deciziei atacate. Prin urmare, în cadrul examinării admisibilității acțiunii ce vizează contestarea deciziei atacate, prin intermediul căreia Comisia a concluzionat că măsura în litigiu constituia un ajutor de stat și a constatat incompatibilitatea acesteia cu piața internă, Comisia nu poate obține un avantaj din faptul că autoritățile germane au luat imediat toate măsurile necesare pentru asigurarea conformității cu decizia menționată, în așteptarea soluționării unei eventuale acțiuni îndreptate împotriva acesteia.

67 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție nici prin jurisprudența invocată de Comisie în înscrisurile sale și în ședință, în special Hotărârea Telefónica/Comisia, punctul 54 de mai sus (EU:C:2013:852), Hotărârea din 11 iunie 2009, AMGA/Comisia (T-300/02, Rep., EU:T:2009:190), Hotărârea Acegas/Comisia, punctul 55 de mai sus (EU:T:2009:192), și Hotărârea din 8 martie 2012, Iberdrola/Comisia (T-221/10, Rep., EU:T:2012:112).

68 Astfel, împrejurările factuale din aceste cauze nu sunt comparabile cu cele din prezenta cauză, în care s-a constatat că, din cauza elementelor specifice legislației fiscale germane, reclamanta beneficia de un drept dobândit la o economie de impozit, atestat de autoritățile fiscale germane (a se vedea punctul 63 de mai sus), această împrejurare fiind cea care o diferențiază în raport cu alți operatori care sunt vizați numai în calitate de potențiali beneficiari ai măsurii în litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 52 de mai sus, EU:C:2009:556, punctul 55).

69 Concluzia menționată la punctul 64 de mai sus nu este repusă în discuție nici prin argumentul Comisiei potrivit căruia doar un avantaj acordat prin intermediul unor resurse de stat ar putea susține afectarea individuală a reclamantei și potrivit căruia ar fi existat o sarcină financiară pentru stat doar la momentul în care reducerea impozitului ar fi fost constatată prin decizia de impunere.

70 Astfel, trebuie amintit că elementele pe care jurisprudența întemeiază afectarea individuală, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE (a se vedea punctele 54-56 de mai sus), nu coincid în mod obligatoriu cu elementele constitutive ale unui ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE (a se vedea prin analogie Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, punctul 54 de mai sus, EU:C:2011:368, punctele 56, 63 și 64). În sensul Hotărârii Plaumann/Comisia, punctul 54 de mai sus (EU:C:1963:17, p. 223), alt subiect decât destinatarul unei decizii este vizat individual de o decizie dacă aceasta îl afectează în considerarea anumitor calități care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care îl caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, face parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici.

71 Or, în speță, trebuie amintit că, în temeiul reglementării naționale, înainte de adoptarea deciziei de deschidere, iar ulterior a deciziei atacate, reclamanta dispunea de un drept dobândit, atestat de autoritățile fiscale germane, de a realiza o economie de impozit pentru exercițiul fiscal aferent anului 2009. În plus, însăși Comisia a precizat, în considerentul (50) al deciziei atacate, că posibilitatea acordată de guvernul german unor întreprinderi de a-și reduce sarcina fiscală prin reportarea pierderilor determina o pierdere de venituri la bugetul de stat și constituia un ajutor de stat.

72 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că, în împrejurările cauzei, reclamanta este vizată în mod direct și individual de decizia atacată.

73 Așadar, reclamanta are calitate procesuală activă în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

74 Comisia susține că reclamanta nu este beneficiara unui ajutor și, prin urmare, nu poate obține niciun avantaj dintr-o eventuală anulare a deciziei atacate de către Tribunal. În urma adoptării deciziei atacate, Republica Federală Germania nu ar fi obligată să recupereze ajutorul de la reclamantă și, independent de o eventuală anulare a deciziei atacate, autoritățile germane ar putea să decidă în orice moment să abroge în totalitate măsura în litigiu.

75 Reclamanta, susținută de Republica Federală Germania, contestă aceste argumente.

76 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică este admisibilă numai în măsura în care reclamantul are un interes în anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, efecte juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a introdus-o (Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 52 de mai sus, EU:C:2009:556, punctul 63, Hotărârea Stichting Woonpunt și alții/Comisia, punctul 64 de mai sus, EU:C:2014:100, punctele 50-54, și Hotărârea Stichting Woonlinie și alții/Comisia, punctul 64 de mai sus, EU:C:2014:105, punctul 54).

77 Condițiile de admisibilitate a acțiunii se apreciază, sub rezerva chestiunii diferite a pierderii interesului de a exercita acțiunea, la momentul introducerii acțiunii (a se vedea Hotărârea din 21 martie 2002, Shaw și Falla/Comisia, T-131/99, Rec., EU:T:2002:83, punctul 29 și jurisprudența citată).

78 În speță, reclamanta îndeplinea condițiile pentru a beneficia de aplicarea clauzei de restructurare și dobândise un avantaj rezultat din această clauză, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 59-61 de mai sus.

79 Deși aplicarea clauzei de restructurare a fost suspendată ca urmare a adoptării deciziei atacate, în temeiul articolului 34 alineatul 6 din KStG, în cazul anulării acesteia, clauza de restructurare ar fi din nou aplicabilă, cu efect retroactiv, tuturor întreprinderilor în privința cărora decizia de impunere nu a devenit încă definitivă, inclusiv în privința reclamantei, astfel încât anularea deciziei atacate îi conferă un beneficiu, deoarece va avea dreptul să solicite aplicarea clauzei de restructurare cel puțin în ceea ce privește impunerea veniturilor pe anul 2009.

80 În consecință, reclamanta are un interes de a exercita acțiunea împotriva deciziei atacate.

81 Acțiunea este, așadar, admisibilă.

Cu privire la fond

82 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive, întemeiate, primul, pe lipsa caracterului selectiv al măsurii în litigiu, al doilea, pe lipsa utilizării unor resurse de stat, al treilea, pe nemotivare, iar al patrulea, pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime.

83 Tribunalul consideră oportun să analizeze mai întâi al treilea motiv, întemeiat pe nemotivare, iar ulterior celelalte motive, în ordinea în care au fost invocate.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe nemotivare

84 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta susține, în esență, că Comisia nu a motivat corespunzător cerințelor legale aprecierea potrivit căreia regula nevalorificării pierderilor constituie sistemul de referință, iar clauza de restructurare constituie excepția de la acest sistem. În special, în considerentul (67) al deciziei atacate, Comisia ar fi făcut trimitere doar la motivele invocate deja în decizia privind legea MoRaKG.

85 În plus, Comisia ar fi considerat în mod greșit că valoarea compensării pierderilor reportate era plafonată, în total, la 1 milion de euro și de asemenea ar fi ignorat mai multe fapte. Este vorba în special despre următoarele împrejurări: fosta clauză de nevalorificare s-ar aplica în paralel cu regula nevalorificării pierderilor, până la sfârșitul anului 2012, pierderile neutilizate ar fi eliminate numai în cazul în care o achiziție este efectuată de o persoană sau de un grup de persoane având legături între ele, într-o perioadă de cinci ani, clauza de restructurare s-ar aplica și reportării dobânzilor și ar prevedea trei tipuri de situații diferite, introducerea retroactivă a clauzei de restructurare ar fi destinată doar corectării erorii săvârșite de legiuitor, care a considerat în mod greșit că decretul privind restructurarea ar putea compensa în mod adecvat nevalorificarea pierderilor.

86 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, întinderea obligației de motivare depinde de natura actului în cauză și de contextul în care acesta a fost adoptat. Motivarea trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea, pe de o parte, instanței Uniunii Europene să își exercite controlul de legalitate și, pe de altă parte, persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii adoptate pentru a putea să își apere drepturile și să verifice dacă decizia este temeinică. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., EU:C:1998:154, punctul 63 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 6 martie 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale și Land Nordrhein-Westfalen/Comisia, T-228/99 și T-233/99, Rec., EU:T:2003:57, punctele 278 și 279 și jurisprudența citată). În special, Comisia nu este obligată să își precizeze poziția cu privire la toate argumentele invocate în fața sa de persoanele interesate. Este suficient ca aceasta să expună faptele și considerațiile juridice care au o importanță esențială în economia deciziei (a se vedea Hotărârea Westdeutsche Landesbank Girozentrale și Land Nordrhein-Westfalen/Comisia, citată anterior, EU:T:2003:57, punctul 280 și jurisprudența citată).

87 În ceea ce privește în special calificarea unei măsuri drept ajutor de stat, obligația de motivare impune indicarea motivelor pentru care Comisia consideră că măsura în cauză intră în domeniul de aplicare al articolului 107 alineatul (1) TFUE (Hotărârea din 13 iunie 2000, EPAC/Comisia, T-204/97 și T-270/97, Rec., EU:T:2000:148, punctul 36).

88 Trebuie să se amintească, în egală măsură, că obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2015, Ipatau/Consiliul, C-535/14 P, Rep., EU:C:2015:407, punctul 37 și jurisprudența citată).

89 În decizia atacată, Comisia amintește mai întâi contextul legislativ pertinent. În special, în considerentul (5) este menționat principiul reportării pierderilor, iar în considerentele (10) și (14) este reprodus conținutul regulii nevalorificării pierderilor și al clauzei de restructurare.

90 În continuare, Comisia consacră considerentele (64)-(102) ale deciziei atacate aprecierii caracterului selectiv al măsurii în litigiu. Mai exact, în considerentele (66) și (67) ale deciziei atacate, Comisia definește sistemul de referință.

91 În considerentul (66) al deciziei atacate, Comisia explică că „versiunea curentă a sistemului german de impozitare pe profit, în special prevederile articolului 8c alineatul (1) din KStG […], reprezintă sistemul de referință". În continuare, Comisia amintește conținutul acestei dispoziții, concluzionând că „nevalorificarea pierderilor constituie regula generală, adică sistemul de referință în cazul unei modificări a acționariatului".

92 În considerentul (67) al deciziei atacate, Comisia adaugă că, în cauza care a făcut obiectul deciziei privind legea MoRaKG, Comisia a considerat că articolul 8c alineatul (1) du KStG constituia sistemul de referință aplicabil, apreciind ca incompatibilă cu piața comună o excepție de la articolul citat anterior prin care se admitea reportarea pierderilor în cazul întreprinderile preluate de către societăți cu capital de risc, în pofida modificării acționariatului. Comisia a precizat că „[m]otivarea [deciziei] este aplicabilă și pentru cauza de față”.

93 Trebuie să se constate că, în considerentele sus-menționate ale deciziei atacate, Comisia a definit în mod clar sistemul de referință pe care îl consideră aplicabil în vederea aprecierii existenței unui avantaj selectiv, în conformitate cu obligația de motivare.

94 În special, Comisia a ținut seama de principiul general al reportării pierderilor și de cadrul legislativ relevant și a explicat că a considerat că nevalorificarea pierderilor constituia cadrul legislativ de referință în speță.

95 În acest context, trebuie să se constate că referirea, din considerentul (67) al deciziei atacate, la decizia privind legea MoRaKG constituie o explicație suplimentară care nu era indispensabilă în ceea ce privește definirea sistemului de referință.

96 În plus, pretinsele erori săvârșite de Comisie în cadrul examinării sistemului relevant (a se vedea punctul 85 de mai sus) nu produc efecte asupra caracterului suficient al motivării. Aceste argumente s-ar putea încadra eventual în aprecierea temeiniciei deciziei atacate și vor fi examinate în cadrul acelui motiv (a se vedea punctul 125 de mai jos).

97 Prin urmare, se impune respingerea celui de al treilea motiv.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe lipsa caracterului selectiv *prima facie* al măsurii în litigiu

98 Primul motiv vizează, în esență, considerațiile Comisiei referitoare la caracterul selectiv al măsurii în litigiu.

99 În acest context, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că articolul 107 alineatul (1) TFUE interzice ajutoarele „[care favorizează anumite întreprinderi sau producerea] anumitor bunuri”, cu alte cuvinte, ajutoarele selective.

100 Potrivit unei jurisprudențe constante, într-o primă etapă, calificarea unei măsuri fiscale naționale drept „selectivă” presupune identificarea prealabilă și examinarea prealabilă a regimului fiscal comun sau „normal” aplicabil în statul membru în cauză. Într-o a doua etapă, în raport cu acest regim fiscal comun sau „normal”, trebuie să se aprecieze și să se stabilească eventualul caracter selectiv al avantajului conferit prin măsura fiscală în cauză, demonstrându-se că aceasta derogă de la regimul comun respectiv întrucât introduce diferențieri între operatorii care se găsesc, în privința obiectivului atribuit regimului respectiv, într-o situație de drept și de fapt comparabilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2011, Paint Graphos și alții, C-78/08-C-80/08, Rep., EU:C:2011:550, punctele 50 și 54, și Hotărârea din 15 noiembrie 2011, Comisia și Spania/Government of Gibraltar și Regatul Unit, C-106/09 P și C-107/09 P, Rep., EU:C:2011:732, punctul 75). La capătul acestor prime două etape ale examinării, o măsură poate fi calificată *prima facie* drept selectivă.

101 Această condiție a selectivității nu este însă îndeplinită de o măsură care, deși constituie un avantaj pentru un beneficiar, se justifică prin natura sau prin economia generală a regimului din care face parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2001, Adria-Wien Pipeline și Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, Rec., EU:C:2001:598, punctul 42, și Hotărârea Paint Graphos și alții, punctul 100 de mai sus, EU:C:2011:550, punctul 64). La capătul acestei a treia eventuale etape a examinării, o măsură este calificată drept selectivă.

102 Trebuie amintit că, pentru a dovedi că măsura în cauză se aplică în mod selectiv anumitor întreprinderi sau producerii anumitor bunuri, revine Comisiei sarcina de a demonstra că aceasta introduce diferențieri între întreprinderi care se găsesc într-o situație de fapt și de drept comparabilă în raport cu obiectivul urmărit de măsura în cauză, în timp ce revine statului membru care a introdus o astfel de diferențiere între întreprinderi în materie de sarcini fiscale obligația de a demonstra că aceasta se justifică prin natura și prin economia regimului în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2011, Comisia/Țările de Jos, C-279/08 P, Rep., EU:C:2011:551, punctul 62 și jurisprudența citată).

103 Primul motiv invocat de reclamantă trebuie examinat în lumina acestei analize în trei etape, astfel cum rezultă din jurisprudență.

– Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o eroare în definirea sistemului de referință

104 În decizia atacată, în vederea aprecierii caracterului selectiv al măsurii în litigiu, Comisia a ținut seama, în primul rând, de existența regulii general aplicabile a reportării pierderilor, în al doilea rând, de regula nevalorificării pierderilor, derogatorie de la prima regulă în cazul unor achiziții prejudiciabile de titluri de participare, și, în al treilea rând, de clauza de restructurare, care permite derogarea de la a doua regulă și aplicarea primei reguli în anumite situații specifice.

105 Pornind de la aceste elemente, în considerentul (66) al deciziei atacate, Comisia a concluzionat că, în contextul regimului fiscal german privind impozitul pe profit, nevalorificarea pierderilor constituia sistemul de referință, cu alte cuvinte, regula generală aplicabilă în toate cazurile de modificare a acționariatului, și că clauza de restructurare constituia o excepție de la această regulă.

106 Reclamanta, susținută de Republica Federală Germania, arată că, la stabilirea sistemului de referință în vederea aprecierii caracterului selectiv al măsurii în litigiu, Comisia a săvârșit o eroare. Aceasta ar fi considerat în mod greșit că regula nevalorificării pierderilor constituia regula generală și că clauza de restructurare era o excepție de la această regulă.

107 În opinia reclamantei, sistemul de referință este constituit de regula reportării pierderilor, drept corolar al principiului constituțional al impozitării în funcție de capacitatea de plată. Regula nevalorificării pierderilor ar constitui o excepție de la principiul menționat și nu poate fi considerată sistemul de referință, în timp ce clauza de restructurare, care instituie o excepție de la această excepție, s-ar limita să restabilească regula generală, și anume regula reportării pierderilor, similar altor excepții, precum clauza privind grupurile de întreprinderi și clauza privind rezervele latente.

108 Comisia invocă în prealabil inadmisibilitatea primului aspect al primului motiv, în măsura în care acesta este întemeiat pe fapte noi, care nu au fost invocate în procedura administrativă. Comisia amintește că a definit regula nevalorificării pierderilor ca fiind dispoziția de referință în decizia de deschidere și în decizia privind legea MoRaKG, fără ca reclamanta, Republica Federală Germania sau alți terți interesați să fi contestat această definiție în cadrul procedurii administrative. Comisia precizează de asemenea că dreptul fiscal național constituie, din punctul de vedere al dreptului Uniunii, un element de fapt despre care nu a avut cunoștință pe deplin la momentul adoptării deciziei atacate și pe care nu a avut obligația să îl examineze din oficiu.

109 Pe fond, Comisia contestă argumentele reclamantei.

110 În prealabil, se impune respingerea excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie. Astfel, din chiar jurisprudența invocată de Comisie în susținerea argumentului său reiese că aprecierea legalității unei decizii în funcție de informațiile de care Comisia dispune la momentul adoptării deciziei privește în realitate temeinicia, iar nu admisibilitatea motivului în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 septembrie 1996, Franța/Comisia, C-241/94, Rec., EU:C:1996:353, punctul 33, Hotărârea din

24 septembrie 2002, Falck și Acciaierie di Bolzano/Comisia, C-74/00 P și C-75/00 P, Rec., EU:C:2002:524, punctul 168, Hotărârea din 14 ianuarie 2004, Fleuren Compost/Comisia, T-109/01, Rec., EU:T:2004:4, punctul 49, Hotărârea din 6 aprilie 2006, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Comisia, T-17/03, Rec., EU:T:2006:109, punctul 54, și Hotărârea din 7 decembrie 2010, Frucona Košice/Comisia, T-11/07, Rep., EU:T:2010:498, punctul 49).

111 În ceea ce privește temeinicia argumentelor invocate de reclamantă, trebuie amintit că, în decizia atacată, Comisia a definit, în esență, regula nevalorificării pierderilor ca fiind regula generală în raport cu care trebuia să analizeze dacă întreprinderile aflate într-o situație de fapt și de drept comparabilă erau diferențiate, în timp ce reclamanta se raportează la regula mai generală a reportării pierderilor, care se aplică oricărei impozitări.

112 În această privință, trebuie să se amintească, pe de o parte, că regula reportării pierderilor constituie o facultate de care beneficiază toate întreprinderile cu ocazia aplicării impozitului pe profit și, pe de altă parte, că regula nevalorificării pierderilor limitează această facultate cu ocazia achiziționării unei participații egale sau mai mari de 25 % din capital și o elimină cu ocazia achiziționării unei participații mai mari de 50 % din capital. Această din urmă regulă se aplică, prin urmare, în mod sistematic în toate cazurile de modificare a acționariatului egală sau mai mare de 25 % din capital, fără a se face distincție între natura sau caracteristicile întreprinderilor în cauză.

113 În plus, clauza de restructurare este redactată sub forma unei excepții de la regula nevalorificării pierderilor și se aplică numai situațiilor, clar definite, care nu sunt supuse acestei din urmă reguli.

114 Prin urmare, trebuie să se constate că regula nevalorificării pierderilor, similar regulii reportării pierderilor, face parte din cadrul legislativ în care se înscrie măsura în litigiu. Cu alte cuvinte, cadrul legislativ relevant în speță este constituit din regula generală a reportării pierderilor, astfel cum este limitată de regula nevalorificării pierderilor, și tocmai în acest cadru trebuie să se verifice dacă măsura în litigiu instituie diferențieri între operatorii care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, în sensul jurisprudenței citate la punctul 100 de mai sus, această chestiune fiind expusă în cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv.

115 Așadar, trebuie să se concluzioneze că Comisia nu a săvârșit o eroare atunci când, constatând existența unei reguli mai generale, și anume regula reportării pierderilor, a stabilit că, în speță, cadrul legislativ de referință instituit pentru a aprecia caracterul selectiv al măsurii în litigiu era constituit de regula nevalorificării pierderilor.

116 Această concluzie nu este repusă în discuție prin argumentele specifice invocate de reclamantă.

117 În primul rând, întrucât reclamanta ar intenționa să invoce o nemotivare, poziție întemeiată pe faptul că Comisia s-ar fi limitat să invoce decizia privind Legea MoRaKG, trebuie să se constate că această critică a fost respinsă în cadrul celui de al treilea motiv, întemeiat pe nemotivare (a se vedea punctele 84-97 de mai sus). Pe de altă parte, faptul că, în cursul procedurii administrative care s-a finalizat cu adoptarea deciziei privind Legea MoRaKG, autoritățile germane ar fi admis sau nu ar fi admis că măsura în litigiu era selectivă este, în speță, inoperant, deoarece nu are niciun impact asupra aprecierii, efectuată la punctele precedente, a cadrului legislativ de referință, astfel cum a fost definit de Comisie.

118 În al doilea rând, faptul că principiul reportării pierderilor face parte din principiile fundamentale ale dreptului fiscal german este, de asemenea, inoperant. Chiar dacă se presupune că regula reportării pierderilor face parte din aceste principii fundamentale și că nevalorificarea pierderilor constituie o excepție de la această regulă, nu este mai puțin adevărat că această din urmă regulă face parte din cadrul legislativ de referință în care se înscrie măsura în litigiu și în raport cu care trebuie apreciat caracterul selectiv al acesteia.

119 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia, pe de o parte, dreptul la reportarea pierderilor, în calitate de aplicare a principiilor fundamentale, ar putea fi restrâns de legiuitor numai dacă există motive serioase și, pe de altă parte, o modificare a acționariatului nu ar afecta nicidecum impozitarea societății, sfera acționarilor și sfera societății fiind clar diferențiate, un asemenea argument nu are niciun efect asupra definirii sistemului de referință în vederea aprecierii caracterului selectiv al măsurii în litigiu. Ce prezintă importanță este faptul că există o dispoziție derogatorie de la principiul reportării pierderilor, care, similar acestui principiu, face parte din sistemul de referință în care se înscrie măsura în litigiu.

120 În al patrulea rând, este inoperant și argumentul potrivit căruia regula nevalorificării pierderilor nu a determinat o modificare a sistemului și vizează, ca și regula precedentă, evitarea recurgerii abuzive la reportarea pierderilor. Astfel, obiectivul combaterii abuzurilor se încadrează în chestiunea dacă măsura în litigiu instituie diferențieri între operatori care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, ipoteză care face obiectul celui de al doilea aspect al prezentului motiv. În plus, faptul că legalitatea fostei clauze de restructurare ar fi fost sau nu ar fi fost contestată de Comisie este irelevantă în ceea ce privește aplicarea noii clauze.

121 În al cincilea rând, trebuie să se constate că existența altor derogări de la regula nevalorificării pierderilor nu este suficientă, privită individual, pentru a demonstra că aceasta din urmă nu face parte din sistemul de referință relevant în vederea aprecierii caracterului selectiv al măsurii în litigiu.

122 În al șaselea rând, această concluzie este valabilă și în privința argumentului întemeiat pe îndoielile exprimate de instanțele naționale referitoare la constituționalitatea regulii nevalorificării pierderilor. Această împrejurare nu împiedică să se conchidă că, atât timp cât nu este abrogată, această regulă face parte din sistemul de referință.

123 În al șaptelea rând, nici concluzia menționată la punctul 115 de mai sus nu este repusă în discuție prin argumentele invocate de reclamantă în replică, prin care se urmărește demonstrarea caracterului derogatoriu al regulii nevalorificării pierderilor, și anume faptul că această regulă ar fi caracterizată printr-un număr mare de elemente constitutive care îi restrâng domeniul de aplicare, precum și prin efecte juridice nuanțate și care necesită o interpretare, și că un asemenea caracter derogatoriu ar fi, în plus, confirmat de contextul legislativ și de tehnica legislativă.

124 Aceste argumente sunt inoperante întrucât calificarea acestei norme ca excepție de la o normă de drept de rang superior nu se opune ca aceasta să facă parte din sistemul de referință în care se înscrie măsura în litigiu.

125 În sfârșit, afirmația eronată, cuprinsă în considerentul (5) al deciziei atacate, potrivit căreia reportarea pierderilor era limitată la o valoare minimă de 1 milion de euro nu a avut repercusiuni asupra aprecierii caracterului selectiv al măsurii în litigiu. Această concluzie este valabilă și în ceea ce privește eroarea săvârșită de Comisie atunci când a considerat că fosta clauză de nevalorificare a pierderilor fusese abrogată cu începere de la 1 ianuarie 2008, deși aceasta s-a aplicat cel puțin până în anul 2012.

126 În concluzie, trebuie să se constate că, în cadrul definirii sistemului de referință, Comisia nu a săvârșit o eroare.

127 Prin urmare, se impune respingerea primului aspect al primului motiv.

– Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o eroare în aprecierea situației de drept și de fapt a întreprinderilor care necesită restructurare și pe calificarea clauzei de restructurare drept măsură generală

128 În decizia atacată, Comisia a reținut că regula nevalorificării pierderilor avea un domeniu de aplicare mai larg decât domeniul de aplicare al fostei reguli [considerentul (10)], că, inițial, regula nu prevedea nicio excepție [considerentul (11)] și că, astfel cum reiese din expunerea de motive la Legea privind reformarea regimului de impozitare a întreprinderilor din anul 2008 (a se vedea punctul 6 de mai sus), regula avea un obiectiv dublu: pe de o parte, cel de simplificare a reglementării și, pe de altă parte, cel de combatere sistematică a abuzurilor [considerentul (12)]. Comisia a subliniat de asemenea că lipsa unei excepții explicite care să permită reportarea pierderilor în cazul unei restructurări era compensată prin posibilitatea autorităților fiscale de a renunța, pentru motive de echitate, la rambursarea creanțelor fiscale pe baza decretului privind restructurarea [considerentul (12); a se vedea punctul 7 de mai sus].

129 Pornind de la aceste elemente, în considerentele (68)-(79) ale deciziei atacate, mai întâi, Comisia a reținut că scopul regimului impozitului pe profit era de a genera venituri la buget și că scopul regulii nevalorificării pierderilor era de a împiedica reportarea pierderilor de către întreprinderile al căror acționariat fusese modificat. În continuare, Comisia a considerat că, având în vedere acest scop, toate întreprinderile al căror acționariat se modificase cu 25 % sau mai mult din părțile sociale se aflau într-o situație de fapt și de drept comparabilă. În sfârșit, Comisia a constatat că clauza de restructurare făcea o diferențiere în cadrul acestei categorii între, pe de o parte, întreprinderile care, deși înregistrau pierderi, erau stabile și, pe de altă parte, întreprinderile care, potrivit condițiilor stabilite de clauza de restructurare, erau în stare de insolvență sau aveau datorii excesive, respectiv erau amenințate de starea de insolvență sau de îndatorare excesivă.

130 În primul rând, reclamanta susține că clauza de restructurare nu instituie o diferențiere între operatori economici care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, ci constituie o măsură generală de politică fiscală ce face parte din domeniul suveranității fiscale a statelor membre, care se aplică potrivit acelorași condiții tuturor societăților în cazul cărora există un risc iminent de încetare a plăților sau de îndatorare excesivă, și că această clauză nu se încadrează nici în puterea discreționară a autorităților administrative.

131 Reclamanta precizează că întreprinderile care necesită restructurarea și întreprinderile stabile nu se află în aceeași situație de fapt și de drept. Regula nevalorificării pierderilor ar exclude reportarea pierderilor atunci când noul acționar poate exercita o influență decisivă asupra viitorului societății și, așadar, are în principiu responsabilitatea deplină a controlului utilizării pierderilor, în timp ce clauza de restructurare, prin prisma condițiilor sale stricte, s-ar aplica într-o situație în care noul acționar nu are posibilitatea de a controla pierderile.

132 În al doilea rând, reclamanta invocă un viciu de motivare, deoarece Comisia ar fi omis să verifice dacă clauza de restructurare constituia o măsură generală.

133 Întrucât cadrul de referință a fost identificat în sensul că este constituit de regula nevalorificării pierderilor, în primul rând trebuie să se verifice dacă, având în vedere obiectivul urmărit de regimul fiscal relevant, întreprinderile care beneficiază de clauza de restructurare se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă cu cea a altor întreprinderi care sunt supuse regulii nevalorificării pierderilor, împrejurare care trebuie demonstrată de Comisie, în sensul jurisprudenței citate la punctul 102 de mai sus.

134 În esență, potrivit Comisiei, întrucât obiectivul regimului fiscal relevant în speță este de a împiedica reportarea pierderilor de către întreprinderile al căror acționariat a fost modificat, toate întreprinderile al căror acționariat a fost modificat se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, indiferent

dacă beneficiază sau nu beneficiază de clauza de restructurare. Așadar, măsura în litigiu ar fi selectivă *prima facie*, deoarece de aceasta beneficiază doar întreprinderile care îndeplinesc condițiile acestei clauze.

135 În schimb, potrivit reclamantei, întrucât obiectivul regimului în discuție este de a evita abuzurile de reportare a pierderilor, doar întreprinderile care îndeplinesc condițiile clauzei de restructurare se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, deoarece ele nu sunt în măsură să abuzeze de reportarea pierderilor.

136 După cum s-a arătat la punctul 114 de mai sus, cadrul legislativ relevant în speță este constituit din regula generală a reportării pierderilor, astfel cum este limitată de regula nevalorificării pierderilor. Așadar, trebuie să se considere, după cum reiese din considerentul (71) al deciziei atacate, că scopul pertinent al regimului fiscal de referință este acela de a împiedica întreprinderile al căror acționariat a fost modificat să își reporteze pierderile. Cu alte cuvinte, posibilitatea de reportare a pierderilor este restrânsă sau eliminată în cazurile în care, în urma achiziționării unei participații egale sau mai mari de 25 % din părțile sale sociale, întreprinderea care a acumulat pierderi își modifică acționariatul în mod substanțial.

137 Rezultă că toate întreprinderile al căror acționariat a fost modificat într-un asemenea mod se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, independent de problema dacă ele se află sau nu se află într-o situație de dificultate, în sensul clauzei de restructurare.

138 În schimb, măsura în litigiu nu vizează toate întreprinderile al căror acționariat a fost modificat în mod substanțial, ci se aplică unei categorii clar determinate de întreprinderi, și anume întreprinderile care, potrivit modului de redactare a clauzei de restructurare, la momentul achiziționării sunt „în insolvență sau acumulează datorii excesive sau se află sub amenințarea insolvenței sau a unor datorii excesive” (denumite în continuare „întreprinderi aflate în dificultate”).

139 Trebuie să se constate că această categorie nu acoperă toate întreprinderile care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă în raport cu obiectivul regimului fiscal în discuție.

140 Chiar dacă se presupune, astfel cum susține reclamanta, că obiectivul pertinent al regimului fiscal este de a preveni abuzurile de reportare a pierderilor prin evitarea achiziționării unor „societăți fictive”, nu este mai puțin adevărat că măsura în litigiu se aplică numai întreprinderilor care îndeplinesc anumite condiții, în special întreprinderile aflate în dificultate.

141 Dacă se presupune că, în situațiile care fac obiectul măsurii în litigiu, nu există un risc de abuzuri, în conformitate cu obiectivul reținut, trebuie să se constate că această măsură nu permite reportarea pierderilor cu ocazia unei modificări importante a acționariatului societății în cauză, atunci când această modificare nu privește întreprinderi aflate în dificultate, chiar dacă modificarea respectivă a acționariatului nu vizează achiziționarea de „societăți fictive” și nu creează, așadar, un risc de abuzuri. Reportarea pierderilor este interzisă chiar dacă sunt îndeplinite celelalte condiții ale clauzei de restructurare, referitoare în special la menținerea structurilor esențiale ale societății, și anume condițiile menționate la literele c)-e) ale clauzei de restructurare. Cu alte cuvinte, condițiile menționate la literele a) și b) ale clauzei de restructurare nu sunt asociate cu obiectivul de prevenire a abuzurilor. Așadar, ele au ca efect favorizarea întreprinderilor aflate în dificultate.

142 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că Comisia nu a săvârșit o eroare atunci când a considerat că măsura în litigiu instituia diferențieri între operatorii care se află, în raport cu obiectivul atribuit regimului fiscal, într-o situație de fapt și de drept comparabilă, în sensul jurisprudenței citate la punctul 100 de mai sus.

143 În al doilea rând, nu poate fi admis nici argumentul reclamantei și al intervenientei potrivit căruia măsura în litigiu este o măsură generală, în sensul că de aceasta beneficiază orice întreprindere aflată în dificultate.

144 Astfel, pe de o parte, problema dacă măsura are sau nu are un caracter general, în contextul examinării selectivității unei măsuri fiscale, se întemeiază pe chestiunea dacă, în raport cu regimul fiscal comun sau normal, măsura în discuție instituie diferențieri între operatori care se află, în raport cu obiectivul urmărit de regimul respectiv, într-o situație de fapt și de drept comparabilă. Or, astfel cum s-a arătat la punctele precedente, în decizia atacată, Comisia consideră în mod întemeiat că măsura în litigiu instituie o diferențiere între întreprinderi, și anume întreprinderile care îndeplinesc condițiile măsurii în discuție și celelalte întreprinderi, care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă în raport cu obiectivul urmărit de regimul în discuție. Chiar dacă se presupune că acest obiectiv, astfel cum susține reclamanta, este de a preveni abuzurile de reportare a pierderilor, se impune constatarea că măsura în litigiu, privită individual sau alături de celelalte două excepții sus-menționate, nu vizează toate întreprinderile care fac obiectul unei achiziții prejudiciabile de titluri de participare care nu creează un asemenea risc de abuz.

145 Pe de altă parte, trebuie să se constate că, în mod contrar argumentelor reclamantei, măsura în litigiu nu este o măsură generală, care ar fi potențial accesibilă tuturor întreprinderilor, în sensul Hotărârii din 7 noiembrie 2014, Autogrill España/Comisia, (T-219/10, Rep., atacată cu recurs, EU:T:2014:939, punctele 44 și 45). Astfel, măsura în litigiu definește domeniul său de aplicare *ratione personae*. Ea vizează doar o categorie de întreprinderi care se află într-o situație specifică, și anume întreprinderile aflate în dificultate. Pentru acest motiv, ea este selectivă *prima facie*.

146 Pe de altă parte, diferențele invocate de reclamantă între întreprinderile care necesită restructurarea și întreprinderile stabile în ceea ce privește accesul la capital și caracterul disponibil al rezervelor latente nu sunt pertinente în raport cu obiectivul urmărit de regimul fiscal, chiar dacă se ține seama de obiectivul de prevenire a abuzurilor de reportare a pierderilor. Asemenea diferențe ar fi pertinente numai în raport cu obiectul de favorizare a restructurării întreprinderilor care beneficiază de măsura în litigiu. Acest obiectiv nu este însă pertinent în speță, acesta nefiind de altfel invocat de reclamantă.

147 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia clauza de restructurare ar fi un mecanism de aplicare automată și argumentul potrivit căruia obiectivele urmărite de legislație în materia impozitului pe profit nu sunt numai de ordin fiscal, ci și de ordin politic, este suficient să se arate că asemenea argumente sunt inoperante deoarece, chiar dacă se presupune că sunt întemeiate, ele nu pot afecta caracterul selectiv al măsurii în litigiu.

148 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea aspect al primului motiv.

– Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe justificarea măsurii în litigiu prin natura și prin economia regimului fiscal german

149 În primul rând, reclamanta susține că clauza de restructurare coroborată cu clauza privind grupurile de întreprinderi și cu clauza privind rezervele latente contribuie la aplicarea principiilor fundamentale inerente regimului german al impozitului pe profit, în special principiul compensării pierderilor între exercițiile fiscale, izvorât din principiile fundamentale ale situației nete obiective și impozitării în funcție de capacitatea de plată, precum și din principiul separării, potrivit căruia, în cadrul sistemului de referință aplicabil în dreptul german în materia impozitului pe profit, impozitarea unei societăți nu depinde de acționarii acesteia.

150 În al doilea rând, reclamanta observă că limitarea aplicării clauzei de restructurare la întreprinderile care necesită restructurarea este justificată și de interesul fiscal, și anume în raport cu obiectivul inerent dreptului fiscal de colectare a veniturilor destinate finanțării cheltuielilor statului. Astfel, prin

faptul că nu creează niciun obstacol fiscal în calea restructurărilor, legiuitorul german ar permite întreprinderilor care necesită restructurarea să își redreseze situația economică, fapt care ar determina creșterea veniturilor fiscale viitoare.

151 În al treilea rând, reclamanta susține că limitarea la întreprinderile care necesită restructurarea se întemeiază și pe diferențe obiective între întreprinderile stabile care înregistrează pierderi în mod efemer și sunt în măsură să își procure capital pe piață fără a depinde de o modificare a acționariatului, pe de o parte, și întreprinderile ce necesită restructurarea, care adesea nu mai sunt în măsură să recurgă la această posibilitate, pe de altă parte. Republica Federală Germania adaugă, pe de o parte, că, în cazul achiziției de participații în vederea restructurării, cumpărătorul nu controlează pierderile și, pe de altă parte, că întreprinderile care necesită restructurarea, întrucât nu dispun de rezerve latente, nu pot beneficia de clauza referitoare la acestea.

152 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 101 de mai sus, nu îndeplinește condiția selectivității o măsură care, prin faptul că instituie diferențieri între operatori care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă având în vedere obiectivul urmărit de regimul fiscal pertinent, este justificată de natura și de economia generală a regimului în care se înscrie.

153 În această privință, trebuie stabilită o diferențiere între obiectivele atribuite unui regim fiscal special și care îi sunt exterioare, pe de o parte, și mecanismele inerente însuși regimului fiscal, care sunt necesare pentru realizarea unor asemenea obiective, pe de altă parte, aceste obiective și mecanisme, în calitate de principii fondatoare sau directoare ale regimului fiscal respectiv, care pot susține o asemenea justificare, fapt care trebuie demonstrat de statul membru (a se vedea Hotărârea Paint Graphos și alții, punctul 100 de mai sus, EU:C:2011:550, punctul 65 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 martie 2012, British Aggregates/Comisia, T-210/02 RENV, Rep., EU:T:2012:110, punctul 84 și jurisprudența citată). În consecință, scutirile fiscale care ar rezulta dintr-un obiectiv străin regimului de impozitare din care fac parte nu pot fi sustrase condițiilor care decurg din articolul 107 alineatul (1) TFUE (Hotărârea Paint Graphos și alții, punctul 100 de mai sus, EU:C:2011:550, punctul 70).

154 Trebuie de asemenea amintit că o măsură națională poate fi justificată de natura sau de economia generală a regimului fiscal în discuție doar dacă, pe de o parte, este coerentă nu numai cu caracteristicile inerente regimului fiscal în cauză, ci și cu punerea în aplicare a acestui regim și, pe de altă parte, este conformă cu principiul proporționalității și nu depășește limitele a ceea ce este necesar, în sensul că obiectivul legitim urmărit nu ar putea fi atins prin măsuri de amploare mai mică (a se vedea în acest sens Hotărârea Paint Graphos și alții, punctul 100 de mai sus, EU:C:2011:550, punctele 73-75).

155 În decizia atacată, Comisia a stabilit o diferențiere între, pe de o parte, obiectivul regulii nevalorificării pierderilor și, pe de altă parte, obiectivul clauzei de restructurare.

156 În ceea ce privește obiectivul regulii nevalorificării pierderilor, deși în cursul procedurii administrative autoritățile germane au invocat obiectivul reprezentat de „excluderea formelor abuzive de valorificare a pierderilor reportate […] prin intermediul achiziționării de societăți fictive” [considerentul (85) al deciziei atacate], Comisia a considerat, astfel cum rezultă din modificările aduse de noua regulă fostei reguli a nevalorificării pierderilor, că obiectivul consta în „finanțarea reducerii cotei impozitului pe profit de la 25 % la 15 %” [considerentul (86) al deciziei atacate].

157 În schimb, potrivit Comisiei, obiectivul clauzei de restructurare era combaterea problemelor cauzate de criza economică și financiară și sprijinirea întreprinderilor care se confruntau cu dificultăți în contextul acestei crize [considerentele (87) și (88) ale deciziei atacate]. Comisia a concluzionat că obiectivul acestei clauze se afla în afara regimului fiscal [considerentul (89) al deciziei atacate].

158 Trebuie să se constate că, din modul de redactare a măsurii în litigiu, reiese cu claritate că obiectivul acesteia este de a favoriza restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate. Într-o ipoteză diferită nu ar putea fi explicat modul în care, printre condițiile aplicării lor, articolul 8c alineatul 1a litera a) din KStG și articolul 8c alineatul 1a litera b) din KStG (a se vedea punctul 10 de mai sus) impun ca achiziționarea părților sociale să vizeze restructurarea societății și, respectiv, ca, la momentul achiziționării, întreprinderea să fie în stare insolvență sau să acumuleze datorii excesive ori să se afle sub amenințarea stării de insolvență sau a unor datorii excesive. De altfel, însăși reclamanta recunoaște că, prin intermediul măsurii în litigiu, legiuitorul urmărește și scopul de a permite societăților afectate grav de criză și care se află în stare de insolvență să redevină stabile.

159 Așadar, este evident că obiectivul sau cel puțin obiectivul principal al măsurii în litigiu este de a facilita restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate.

160 În această privință, trebuie să se constate că obiectivul sus-menționat nu face parte din principiile fondatoare sau directoare ale regimului fiscal și, prin urmare, nu este interior, ci exterior acestuia (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 6 septembrie 2006, Portugalia/Comisia, C-88/03, Rec., EU:C:2006:511, punctul 82, și Hotărârea din 18 iulie 2013, P, C-6/12, Rep., EU:C:2013:525, punctul 30), fără a fi necesar să se verifice dacă măsura în litigiu este proporțională cu obiectivul urmărit.

161 În orice caz, măsura în litigiu nu este justificată nici în lumina argumentelor invocate de reclamantă și de intervenientă.

162 Mai întâi, măsura nu poate fi justificată în temeiul principiului impozitării în funcție de capacitatea de plată.

163 Independent de faptul că această justificare nu reiese din expunerea de motive la legea în discuție, ea pare să fie asociată obiectivului, specific regulii nevalorificării pierderilor, de combatere a abuzurilor în materia reportării pierderilor. În esență, potrivit acestei argumentații, dat fiind că, pe de o parte, regula nevalorificării pierderilor vizează prevenirea abuzurilor și că, pe de altă parte, în caz de restructurare, nu ar exista un abuz, ar rezulta că aplicarea clauzei de restructurare este justificată prin însăși logica ce întemeiază aplicarea regulii nevalorificării pierderilor și s-ar limita să restaureze aplicarea principiului general al reportării pierderilor ca fiind expresia principiului impozitării în funcție de capacitatea de plată.

164 Totuși, presupunând că această interpretare este corectă, trebuie să se constate că măsura în litigiu nu este coerentă cu obiectivul urmărit. Astfel, după cum s-a explicat în cadrul primului motiv, măsura în litigiu se aplică doar întreprinderilor aflate în dificultate. În aceste împrejurări, nu se observă motivul pentru care principiul impozitării în funcție de capacitatea de plată ar impune ca o întreprindere aflată în dificultate să beneficieze de reportarea pierderilor, în timp ce reportarea este refuzată unei întreprinderi stabile care a înregistrat pierderi și care îndeplinește celelalte condiții prevăzute de clauza de restructurare.

165 În continuare, măsura în litigiu nu este justificată, pe de o parte, nici de diferențele dintre achizițiile prejudiciabile de titluri de participare și achizițiile de titluri de participare în vederea restructurării și, pe de altă parte, nici de diferențele obiective dintre contribuabili. În opinia reclamantei, susținută de Republica Federală Germania, în cazul unei achiziții de titluri de participare în vederea restructurării, noul acționar nu ar gestiona complet controlul utilizării pierderilor. În plus, întreprinderile care necesită restructurarea, spre deosebire de întreprinderile stabile, nu ar avea posibilitatea să se finanțeze pe piața de capital sau să caute un cumpărător. Acestea nu ar avea nici posibilitatea să își mențină pierderile în temeiul clauzei privind rezervele latente.

166 În această privință, pe de o parte, trebuie să se constate că argumentul întemeiat pe lipsa gestionării controlului utilizării pierderilor nu este coerent. Astfel, și alte întreprinderi care nu îndeplinesc condițiile clauzei de restructurare pot să aibă dificultăți economice și să nu fie în măsură să gestioneze utilizarea pierderilor, fiind excluse complet de la aplicarea clauzei de restructurare. Pe de altă parte, în speță nu este pertinentă diferența de situație dintre întreprinderile care necesită restructurarea și întreprinderile stabile în ceea ce privește accesul la capital și disponibilitatea rezervelor latente. După cum Comisia a arătat în mod întemeiat în considerentul (91) al deciziei atacate, obiectivul eventual de favorizare a accesului la capital al societăților aflate în dificultate nu este inerent regimului fiscal.

167 Aceeași concluzie este valabilă și în ceea ce privește argumentul, invocat de reclamantă, potrivit căruia interesul administrației fiscale germane este acela de a permite întreprinderilor care pot fi stabilizate să își redreseze situația economică pentru a limita riscul ca ele să devină insolvente și pentru a crește șansele autorităților fiscale de a obține sau chiar de a crește veniturile fiscale.

168 Acest argument reia argumentul, invocat de Republica Federală Germania în cursul procedurii administrative și înlăturat de Comisie în considerentele (57)-(63) ale deciziei atacate, potrivit căruia clauza de restructurare este compatibilă cu principiul cunoscut sub numele „al creditorului privat într-o economie de piață” deoarece corespunde comportamentului unui creditor avizat cu care debitorul se află în relații contractuale continue.

169 Trebuie să se constate însă că avantajul în discuție este acordat în mod automat și în lipsa oricărei analize prin care să se determine în mod concret, similar modului în care ar acționa un creditor privat, care este riscul ca beneficiarul să nu mai fie în măsură să își continue activitățile economice și, așadar, să necesite încetarea tuturor plăților către creditorii săi, pe de o parte, și în ce măsură beneficiarul va fi capabil, din momentul reducerii datoriei sale fiscale, să își desfășoare activitățile în mod rentabil pentru a putea face față obligațiilor sale viitoare, pe de altă parte. Astfel cum Comisia subliniază în mod întemeiat în considerentul (60) al deciziei atacate, renunțarea la o creanță fiscală în lipsa oricărei analize a perspectivelor viitoare ale debitorului și a importanței strategice a acestuia nu este conformă cu un comportament avizat.

170 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că nici reclamanta, nici Republica Federală Germania nu au prezentat elemente care să permită justificarea măsurii în litigiu în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 152-154 de mai sus.

171 În concluzie, se impune respingerea celui de al treilea aspect și deci a primului motiv în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe lipsa utilizării unor resurse de stat

172 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că clauza de restructurare nu constă în acordarea unui avantaj financiar unei întreprinderi, ci în a nu o priva de o situație financiară existentă deja. Întrucât menținerea reportării pierderilor ar corespunde principiului reportării nelimitate a pierderilor, care își are originea în dreptul constituțional german, reportarea pierderilor ar constitui, în principiu, active care aparțin întreprinderilor supuse impozitării.

173 În consecință, Republica Federală Germania nu ar fi dispus în niciun moment de venituri fiscale provenite din venituri pozitive, care corespund unor pierderi echivalente având originea în aceeași perioadă de impozitare sau în perioade de impozitare anterioare.

174 Trebuie amintit că, în considerentul (50) al deciziei atacate, Comisia a concluzionat că posibilitatea acordată de guvernul german unor întreprinderi de a-și reduce sarcina fiscală prin reportarea pierderilor determina o pierdere de venituri la bugetul de stat și constituia un ajutor de stat.

175 Potrivit unei jurisprudențe constante, noțiunea de ajutor este mai generală decât cea de subvenție, întrucât include nu numai prestații pozitive, precum subvențiile propriu-zise, ci și intervenții de stat care, sub diverse forme, reduc sarcinile care în mod normal grevează bugetul unei întreprinderi și care, din acest motiv, fără să fie subvenții în sensul strict al termenului, au aceeași natură și efecte identice (Hotărârea Adria-Wien Pipeline și Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, punctul 101 de mai sus, EU:C:2001:598, punctul 38; a se vedea de asemenea Hotărârea Paint Graphos și alții, punctul 100 de mai sus, EU:C:2011:550, punctul 45 și jurisprudența citată).

176 Reiese de aici că o măsură prin care autoritățile publice acordă anumitor întreprinderi un tratament fiscal avantajos care, deși nu presupune un transfer de resurse de stat, îi pune pe beneficiari într-o situație financiară mai favorabilă decât ceilalți contribuabili constituie un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. În schimb, avantajele care rezultă dintr-o măsură generală aplicabilă fără distincție tuturor operatorilor economici nu constituie ajutoare de stat în sensul articolului 107 TFUE (a se vedea Comisia și Spania/Government of Gibraltar și Regatul Unit, punctul 100 de mai sus, EU:C:2011:732, punctele 72 și 73 și jurisprudența citată).

177 În speță, trebuie să se constate că avantajul acordat întreprinderilor vizate de clauza de restructurare își are originea în renunțarea de către statul membru la veniturile fiscale pe care le-ar fi perceput în mod normal, în măsura în care tocmai această renunțare a oferit beneficiarilor posibilitatea de a achiziționa titluri de participare prejudiciabile în condiții mai avantajoase din punct de vedere fiscal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2000, Germania/Comisia, C-156/98, Rec., EU:C:2000:467, punctul 26).

178 Trebuie respins și argumentul reclamantei întemeiat, în esență, pe faptul că, întrucât menținerea reportării pierderilor corespunde principiului constituțional al reportării nelimitate a pierderilor, veniturile care nu sunt niciodată obținute, din cauza regulii reportării pierderilor, constituie active care nu au aparținut niciodată statului.

179 Trebuie amintită în această privință jurisprudența constantă potrivit căreia articolul 107 alineatul (1) TFUE nu distinge în funcție de cauzele sau de obiectivele intervențiilor de stat, ci le definește în funcție de efectele acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia și Spania/Government of Gibraltar și Regatul Unit, punctul 100 de mai sus, EU:C:2011:732, punctul 87 și jurisprudența citată).

180 Astfel, după cum s-a arătat cu ocazia aprecierii caracterului selectiv al măsurii în litigiu, Comisia a stabilit în mod întemeiat că regula nevalorificării pierderilor se încadra în sistemul de referință. Aceasta face parte integrantă din legislația Republicii Federale Germania și, prin urmare, este supusă unei prezumții de legalitate. În temeiul acestei reguli, resursele fiscale percepute ca urmare a neaplicării regulii reportării pierderilor sunt resurse destinate, în principiu, bugetului de stat.

181 Pe de altă parte, la momentul instituirii sale, regula nevalorificării pierderilor nu prevedea nicio excepție. Clauza de restructurare, precum și celelalte excepții de la regula nevalorificării pierderilor, au fost instituite ulterior acesteia, chiar dacă clauza de restructurare se aplică retroactiv de la aceeași dată de intrare în vigoare ca regula nevalorificării pierderilor. Aceasta demonstrează că legalitatea constituțională a instituirii regulii nevalorificării pierderilor nu a fost condiționată, potrivit legiuitorului german, de existența niciunei excepții.

182 În orice caz, chiar dacă legalitatea regulii de nevalorificare a pierderilor a fost contestată, însăși împrejurarea că această regulă a fost aplicată într-o anumită perioadă ar fi suficientă pentru a demonstra angajarea unor resurse de stat din cauza aplicării clauzei de restructurare în aceeași perioadă. Astfel, noțiunea de ajutor de stat este o noțiune obiectivă care trebuie examinată în raport cu efectele anticoncurențiale cauzate de măsura de ajutor în discuție, iar nu în raport cu alte elemente precum legalitatea măsurii prin intermediul căreia este acordat ajutorul (a se vedea în acest sens

Hotărârea din 22 decembrie 2008, British Aggregates/Comisia, C-487/06 P, Rep., EU:C:2008:757, punctul 85 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 octombrie 2010, DHL Aviation și DHL Hub Leipzig/Comisia, T-452/08, EU:T:2010:427, punctul 40).

183 Așadar, trebuie să se concluzioneze că, prin faptul că în decizia atacată a constatat că măsura în litigiu era acordată prin intermediul unor resurse de stat, deoarece era susceptibilă să determine o reducere a veniturilor fiscale, Comisia nu a săvârșit nicio eroare de drept.

184 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea motiv.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime

185 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta invocă, în esență, existența unei încrederi legitime care este întemeiată, pe de o parte, pe informarea obligatorie primită de la administrația fiscală națională și, pe de altă parte, pe dificultatea, chiar imposibilitatea, în împrejurările cauzei, de a considera clauza de restructurare ca fiind ajutor de stat și de a verifica dacă procedura prevăzută la articolul 108 TFUE a fost respectată sau ar fi trebuit să fie continuată, această dificultate fiind intensificată de existența în alte state membre a unor dispoziții similare care nu au fost notificate sau contestate în raport cu articolul 107 alineatul (1) TFUE.

186 Potrivit articolului 14 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 [CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41), Comisia nu solicită recuperarea ajutorului dacă aceasta contravine unui principiu general al dreptului Uniunii.

187 Conform unei jurisprudențe constante, dreptul de a se prevala de principiul protecției încrederii legitime aparține oricărui justițiabil pe care o instituție a Uniunii, prin furnizarea unor asigurări precise, l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. Constituie astfel de asigurări, indiferent de forma în care sunt comunicate, informațiile precise, necondiționate și concordante (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 2010, Kahla Thüringen Porzellan/Comisia, C-537/08 P, Rep., EU:C:2010:769, punctul 63 și jurisprudența citată).

188 Trebuie să se amintească de asemenea că, potrivit unei jurisprudențe constante, întreprinderile beneficiare ale unui ajutor nu pot avea, în principiu, încredere legitimă în legalitatea ajutorului decât dacă acesta a fost acordat cu respectarea procedurii prevăzute de Tratatul TFUE. Astfel, un operator economic diligent trebuie să fie, în mod normal, în măsură să se asigure că această procedură a fost respectată (a se vedea Hotărârea din 20 martie 1997, Alcan Deutschland, C-24/95, Rec., EU:C:1997:163, punctul 25 și jurisprudența citată).

189 În speță, mai întâi, trebuie să se constate că, întrucât măsura nu a fost notificată Comisiei, în sensul articolului 108 alineatul (3) TFUE, îndoielile sau dificultățile de interpretare privind natura de ajutor de stat a măsurii în litigiu nu pot, privite individual, să justifice o încredere legitimă a reclamantei.

190 În continuare, întrucât reclamanta își întemeiază încrederea legitimă pe informarea obligatorie, trebuie amintit că, desigur, nu poate fi exclusă posibilitatea ca beneficiarul unui ajutor ilegal să invoce împrejurări excepționale, care au putut să îi întemeieze în mod legitim încrederea cu privire la caracterul legal al acestui ajutor și să se opună, în consecință, rambursării acestuia. Beneficiarul trebuie să invoce însă aceste împrejurări în fața autorităților naționale sau a instanțelor naționale, contestând decizia națională de recuperare prin intermediul căreia aceste autorități transpun decizia Comisiei. În acest cadru, este de competența instanței naționale eventual sesizate să aprecieze împrejurările cauzei, eventual, după ce a adresat Curții întrebări preliminare de interpretare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 martie 2002, Italia/Comisia, C-310/99, Rec., EU:C:2002:143, punctul 103, Hotărârea din 27 ianuarie 1998, Ladbroke Racing/Comisia, T-67/94, Rec., EU:T:1998:7,

punctele 182 și 183, și Hotărârea Fleuren Compost/Comisia, punctul 110 de mai sus, EU:T:2004:4, punctele 136 și 137). Așadar, în temeiul acestei jurisprudențe, reclamanta nu poate invoca existența unei informări obligatorii, susținând că decizia atacată este contrară principiului protecției încrederii legitime (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2014, Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Comisia, T-309/12, EU:T:2014:676, punctul 237).

191 Trebuie să se amintească deopotrivă că, în cazul unui operator economic, comportamentul unei autorități naționale însărcinate cu aplicarea dreptului Uniunii care este contrar acestuia din urmă nu îi poate crea o încredere legitimă în beneficiul unui tratament contrar dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 4 octombrie 2007, Comisia/Italia, C-217/06, EU:C:2007:580, punctul 23 și jurisprudența citată) și că obligația beneficiarului de a se asigura că procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (3) a fost respectată nu poate, astfel, să depindă de comportamentul autorității statale, chiar dacă aceasta a fost, în această privință, răspunzătoare pentru nelegalitatea deciziei a cărei revocare apare ca fiind contrară bunei credințe (a se vedea în acest sens Hotărârea Alcan Deutschland, punctul 188 de mai sus, EU:C:1997:163, punctul 41).

192 În sfârșit, reclamanta nu poate întemeia niciun argument pe existența unor măsuri pretins similare în alte state membre. Mai întâi, trebuie să se constate că este vorba despre măsuri care se situează în sisteme legislative diferite, în continuare, că niciun element din dosar nu permite să se afirme că Comisia ar fi dat asigurări în ceea ce privește legalitatea acestor măsuri, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, și, în sfârșit, că o asemenea împrejurare nu poate fi invocată de reclamantă în mod întemeiat din moment ce, în orice caz, principiul egalității de tratament trebuie conciliat cu principiul legalității, potrivit căruia nimeni nu poate invoca în beneficiul său o nelegalitate săvârșită în favoarea altuia (Hotărârile din 14 mai 1998, SCA Holding/Comisia, T-327/94, EU:T:1998:96, punctul 160, și Mayr-Melnhof/Comisia, T-347/94, EU:T:1998:101, punctul 334, și Hotărârea din 20 martie 2002, LR AF 1998/Comisia, T-23/99, EU:T:2002:75, punctul 367).

193 Aceeași concluzie este valabilă și în ceea ce privește referirea la fosta regulă a nevalorificării pierderilor, care a fost un regim diferit și care nu a fost supusă niciodată controlului Comisiei în raport cu respectarea normelor din tratat privind ajutoarele de stat.

194 Așadar, se impune respingerea celui de al patrulea motiv și, prin urmare, a acțiunii în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

195 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, potrivit articolului 134 alineatul (3) din același regulament, în cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere și în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Tribunalul poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

196 În speță, trebuie să se constate că se impune respingerea, pe de o parte, a excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 și, pe de altă parte, a acțiunii în totalitate, ca nefondate.

197 Având în vedere aceste împrejurări, reclamanta trebuie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, două treimi din cheltuielile de judecată ale Comisiei, iar Comisia trebuie obligată să suporte o treime din propriile cheltuieli de judecată.

198 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declară și hotărăște:

1) Respinge excepția de inadmisibilitate.

2) Respinge acțiunea ca nefondată.

3) GFKL Financial Services AG suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și două treimi din cele efectuate de Comisia Europeană. Comisia suportă o treime din propriile cheltuieli de judecată.

4) Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.

Berardis Czúcz Popescu

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 4 februarie 2016.

Semnături

Cuprins

Cadrul juridic național 2

Regula reportării pierderilor 2

Regula nevalorificării pierderilor 2

Clauza de restructurare 3

Clauza privind rezervele latente și clauza privind grupurile de întreprinderi 4

Situația de fapt 4

Procedura administrativă 5

Decizia atacată 5

Procedura și concluziile părților 7

În drept 8

Cu privire la admisibilitatea acțiunii 8

Cu privire la calitatea procesuală activă, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE 8

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea 12

Cu privire la fond 12

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe nemotivare 12

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe lipsa caracterului selectiv al măsurii în litigiu 14

– Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o eroare în definirea sistemului de referință 15

– Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o eroare în aprecierea situației de drept și de fapt a întreprinderilor care necesită restructurare și pe calificarea clauzei de restructurare drept măsură generală 18

– Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe justificarea măsurii în litigiu prin natura și prin economia regimului fiscal german 20

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe lipsa utilizării unor resurse de stat 23

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime 25

Cu privire la cheltuielile de judecată 26